

ZA BOHA A ULAST -

Orel

Ústřední list Československého Orla. — Vydává a řídí Svatováclavská župa v exilu.

Monthly Review of Čs. Catholic Gymnastic League "Orel."

Ročník 31—III v exilu.

Červenec, 1952.

Y. E. ndp. Ludvík B. Kučera, biskup lincolnský,
vzácný přítel Orelstva.

VZÁCNÉ UZNÁNÍ "ORLU."

LINCOLNSKÝ BISKUP UDĚLUJE "ORLU" CÍRKEVNÍ SCHVÁLENÍ.

2801 Calvert Street
Lincoln, Nebraska.
June 13, 1952.

Rev. John Smutny,
St. Joseph's Villa,
David City, Nebr.

Dear Father Smutny:

You requested that I send you approval
for a publication you are to sponsor for the "Orel".

You may use my name in listing the
prescribed IMPRIMATUR.

Wishing you success, I am,

Sincerely yours,

Louis B. Kučera,
Bishop of Lincoln.

(Překlad.)

Žádal jste mne, abych Vám zaslal schválení pro časopis,
za nějž s pověřením "Orla" zodpovídáte.

Dovoluji Vám používatí mého jména za účelem zazna-
menání předepsaného IMPRIMATUR.

Přeji Vám úspěchů a zůstávám

Vám oddaný,

Louis B. Kučera,
biskup lincolnský.

Na novou pout "Orlu"

Zahajujeme po delší přestávce opět vydávání ústředního časopisu Čs. Orelstva "Orel." Chceme dáti do ruky orelské rodině, násilně dehtané v zemích koruny Svatováclavské, bratrského Slovenska a Podkarpatské Rusi, jakož i bratřím a sestrám roztýleným po celém světě, konkrétní důkaz o existenci naší organizace, jakož i posilu k udržení orelských ideálů a snah. Vždyť není nic ušlechtilějšího než cíl, který si Orel vytkl již od svého založení r. 1909—pracovat pro Boha a vlast. I když člověk osobností svého individua vtiskuje svůj charakter svému dílu ať fyzickému či duševnímu, přece stále jest povinen bráti ohled na svůj vztah k Bohu-Tvůrci a vlasti—své kolébce. Nelze býti indiferentním nižádným svým činem a dílem vůči principům, které Bohem dány byly společnosti lidské, a vůči pozemskému našemu domovu, jež jsme získali svým přirozeným původem a pokrevním příbuzenstvím. Žádný z lidí nemůže dokazati, že by mu tyto problémy byly naprosto cizími. Jen dvě cesty jsou možné: buď řídit své cesty podle moudré vůle Boží, vyjádřené v Božích zákonech a zřízeních, nebo odmítati poslušnost Boží autoritě, byť pouhým indiferentismem. Orelstvo se hrdě hlásí k první cestě, po níž šlo a chce jíti i za cenu obětí. Náš časopis chce všem Orlům a Orlicím stavěti tyto ideály stále před jejich hled a povzbuzovati je k neochvějné věrnosti. Tyto ideály jsou věčné, neměnné, a žádná politická konstelace nebo machinace je nemůže zničit, poněvadž nemá práva korigovat Moudrost Boží v jejich ustanoveních.

Voláme ke všem bratřím a sestrám, ať už jsou postiženi dočasným osudem bloudícího Ahasvera, nebo ať vydávají krvavé svědectví své věrnosti Bohu, aby byli vždy pamětlivi své zodpovědnosti za spasení svých duší, duší ubohých bloudících a za osvobození drahé otčiny. Právě v těchto dobách jsou tříbeny orelské charaktery, právě dnes jest třeba skryté, poctivé a soustavné práce, aby třebas naše další generace mohla ukázati bohatou žeň naší setby, plné slz a krve.

Bože, jediný Otče velké rodiny lidstva, použij našich slabých sil k utvoření Tvého království pokoje a míru na této zemi, ku kterémužto dílu budiž náš časopis "Orel" heraldem, hlas jehož polnice by burcoval ospalé k povstání a Tvoje věrné k boji.

Zdař Bůh.

Ve Spojených Státech Severoamerických
v měsíci Božského Srdce Páně L. P. 1952.

P. J. S., V. K., J. K.

Náš začátek

Komunistické potlačení Čs. Orla a jeho násilné zařazení do státně kontrolované tělocvičné organisace se nestalo pouze papírovým a marným pokusem, ale narazila zde kosa na kámen. Členové akčních výborů se svými pomahači se sice vrhli ihned po komunistickém puči s velkou horlivostí na orelský majetek, ale Orelstvo zůstalo neotřeseno. Vždyť to nebylo poprvé v jeho dějinách, co násilník vztáhl ruku na orelskou činnost. Mělo již svou zkušenost, která přesvědčuje, že tyranie nikdy netrvá dlouho. Této skutečnosti si byly vědomy právě nejširší orelské řady a jejich statečné jednání umožnilo pak onen nádherný výhled do budoucna. Orelská pouť na posvátném Hostýně, síla projevů u sv. Antoníčka na Blatnici, byla něčím tak strhujícím, že nebylo možno zůstat stranou a nepřidat se k tomuto orelskému nadšenému úsilí za ryzí lidské ideály: za Boha a národ. To nebyli nakomandovaní lidé, jak je známe z nabubřelých komunistických manifestací, ne—zde to byli vesniční chlapečci a děvčata, mládež z továren, otce a matky rodin, kteří přišli, aby řekli všem bázlivým a ustrašeným, že Orli zůstanou věrní. A právě jedinečná spoutanost prostých orelských členů, jejich nezlomená a neotřesená víra v konečné vítězství orelského boje za Boha a národ to byla, že komunisté nejen pozatýkali vedení Orla, ale i všechny župní vedoucí a představitele okrsků, a zřídili pro ně zvláštní koncentrační tábor poblíž Uherského Hradiště. Nacistická bestialita se tedy opakuje. Orli jdou opět do koncentráků. Orli opět přehají do svobodné ciziny.

A ve svobodném zahraničí pokračují v orelském úsilí. Nejprve byli roztroušeni po Německu a Rakousku okupovaném Spojenci. Nebylo žádného vedení, které by bylo vysláno z domova a mělo nějaké pověření organisovat orelské jednoty ve svobodném světě. Starosta Čs. Orla, Msgr. Jan Šrámek, byl zatčen při pokusu o útěk a jiní vedoucí ho brzy následovali. Ale Orli se počali organisovat sami. Opět se zde projevuje ona neutuchající láska k orelské myšlence. Jsou to opět naši prostí orelští pracovníci, kteří znovu zvedají doma zakáza-

ný orelský prapor, aby vyjádřili vůli k desetitisícům orelských spolubratřích doma. V uprchlických táborech v Německu a Rakousku za velikých obtíží hmotných se Orli dostávají do styku a navazují spojení. Těžko jest nyní přesně určit, kdy to začalo. Bylo to od počátku našeho vyhnanství, ale přece rozhodný krok k orelské organisaci v exilu byl podniknut na jaře 1949.

Několik km za známým sportovním střediskem Garmisch-Partenkirchen byl uprchlický tábor v Murnau. Krásná jezerní podalpská krajina se stala svědkem činu ještě krásnějších orelských srdcí. Bratři zde založili první orelskou jednotu. Rozepsali se o tom do jiných táborů i bratrům, kteří byli již tou dobou ve Francii a Anglii. Ani si nepředstavovali, že svým skutkem dosáhnou odezvy, která pak následovala. Počaly se hlásit desítky bratrů ze všech částí Německa a Rakouska a po uprchlických táborech se organisovaly další jednoty. A již v létě bylo zřejmo, že musí být přikročeno k pevnějšímu seskupení orelské práce v zahraničí. Dohodlo se vytvoření orelské župy v exilu, rozdělení na oblasti, jednoty, hlídky a osamělé Orly. Bratrům a sestrám v Murnau bylo svěřeno ústředí župy a pověření vydáváním orelské časopisu. Brzy se vypsaly volby na reprezentaci župy a na schválení jména župy. Reprezentace byla během podzimu schválena a župa dostala název Svatováclavská župa orelská v exilu. A tím vešla v život. O její vnitřní organisaci a činnosti vám milí bratři a sestry, napíšu příště. Dnes jsem vám pouze chtěl sdělit, že vznik Svatováclavské župy orelské v exilu jest oním pokračováním orelské lásky a orelského nadšení, které jest ve vašich srdcích. Neboť všechno, co zde venku děláme, děláme proto, že jsme to zavázáni konat pro naši víru a lásku v Boha a národ. My jsme se nikdy za nic jiného neobětovali a pro nic jiného nebojovali a věděli jsme, že jdeme cestou správnou a jedinou možnou. A z toho neslevíme a nepovolíme. Nechť Bůh nám pomáhá do konečného vítězství.

Antonín Slovan

Dědictví otců zachovej nám Pane!

Jako každý stát a každý národ také každá idea má již od svých prvopočátků své znaky, barvy vlajek a symboly. Velmi mile na nás působilo, když jsme viděli ve Spojených státech na všech veřejných místech a budovách mohutné pomníky orlů nebo vlající hvězdnaté vlajky. Na všech katolických chrámech po celém světě vidíme ten nejsvětější a největší symbol lidstva Kristův kříž.

Také orelská idea má své znaky, vlajky, své symboly. Jistě všichni dobře znáte a pamatujete si na krásné, bohatě vyšívané prapory nebo ostře hledící orly s rozpjatými křídly na našich orlovnách a cvičištích. Jak byly slavné ty chvíle orelských slibů ve vyzdobených tělocvičnách nebo chrámech Páně. Jak dojemné bylo svěcení ústředního praporu na brněnském sletě v roce 1922 a přísaha členstva. S orelským praporem prošli naši bratři krvavým křtem ve Vyškově a pamětní slibu býti vždy na stráž k obraně Boha a vlasti, který složili pod modrobílým praporem, prošli zborovským bojištěm, postavili se na obranu vlasti v Handlové, Oslavenech, na brněnském Cejlu a jinde. S orelskou písní na rtech seskakovali naši parašutisté Bublík, Gabčík, Kubiš, aby vykonali ortel nad krvavým Heidrichem a s orelskou modlitbou na rtech dnes trpíte v rudém otroctví. A je to vedle naší víry orelská idea, která vám dodává sílu v překonávání zla a nám naději ve šťastné shledání.

Po obnovení orelské činnosti v exilu a ustanovení Svatováclavské župy, jsme i my za hranicemi vlasti vztyčili modrobílý náš prapor. Není tak bohatý jako ty doma, je prostý jako celý náš vyhnanecský život, ale čistý a hrdý jako naše láska k orelství, kterou jest posvěcen.

Vraťme se o tři léta zpět do podalpského, jezerního údolí, vraťme se do panceřových kasáren v Murnau. V orelské klubovně jest živo. Na stěnách jsou napjaty kusy modré a bílé látky. Na bílé vidíme kopii Mánesova sv. Václava se vzdutým praporem opřeného o štít s orlicí a nápis: Pod Tvým praporem vítězství dobudem. A vedle na modrém čtverci látky král ptactva—orel široce postavený na zlatém meči s vítěznou ratolestí vavřínu. Za ním bílý kříž a nápis: Svatováclavská župa orelská v exilu a letopočet 5. 7. 1949. Kousek dál několik bratří leští sklem vlastnoručně vyrobenou

žerď a jiní připravují dekoraci na slavnostní akademii. Všem září oči a sem a tam se ozve popěvek národní nebo orelské písně. Pak přišel páty červenec svátek svatých věrozvěstů Cyrila a Metoděje.

Na táborové nádvoří se sjíždí nákladní auta s delegáty slovanských národů. Můžeme tu vidět osmahlé tváře ukrajinských chlapců ve vyšívaných košilích se širokými rukávci, polské katolické skauty a skautky, krojované ukrajinské katolické sokoly a mnoho jiných. Všude zněla měkká slovanská řeč.

Pak v dlouhém průvodu odešli do táborové kaple, kde po krátké pobožnosti byly posvěceny prapory slovenské katolické mládeže a náš prapor Svatováclavské župy orelské v exilu, jehož svěcení celebroidal papežský legát pro uprchlíky z Československa v Německu P. dr. Petr Lekavý. Po všech obřadnostech přijal tehdejší župní náčelník prapor, aby za všechny členy složil slib věrnosti orelským ideálům načež ho předal praporečnickovi župy. Za každý kraj naší vlasti byl na praporovou žerď zatlučen ozdobný hřebík. Pak prostou táborou kaplí zazněl velehradský chorál: Bože, cos ráčil "a prapory našich slovanských" národů se spojily před slavnostně zářícím oltářem v nerozlučný svazek. Mnohé oko zaslzelo a všechny myšlenky se otočily k vám ze železnou opoanou. Svorně zde v malé kapliče stáli Ukrajinci s Poláky i Slováky a Čechy a jedněmi ústy zněla vroucí píseň: dědictví otců zachovej nám Pane! Na nádvoří byla pak sloužena polní mše svatá ve východním ritu, kterou doprovázel čtyřicetiletý soubor ukrajinských zpěváků. A nebylo snad jednoho z účastníků slavnosti, který by nepřistoupil k svatému přijímání. V úpomínku na něj byly připjaty na prapory zvláštní stuhy.

Po slavnostním obědě s našimi českými knedlíky, které všem znamenitě chutnaly, byla slovanská akademie, jejíž zlatým hřebem byly národní ukrajinské písně a písně bílých partisanů. Večer byla v orelské klubovně akademie orelská zaměřená k čtyřicátému výročí trvání Čs Orla. Na čelní stěně mezi papežským a orelským praporem byl nápis: Čtyřicet let v boji za Boha a vlast, a veliký bílý orel na meči. Dojemná byla vzpomínka na naše bratry a sestry, kteří položili své životy za orelské

ideály. A pak opět zazněla naše hymny a Vzhůru orle slovanský.

Byl to nádherný den, který se nezapomenutelně zapsal do dějin čs orelstva a do paměti všech účastníků. Pátý července 1949 se stal významným dnem naší exilní župy a celého orelského hnutí. Dvojramenný kříž slovanské-

ho orelstva zazářil vysoko do všedních dnů našeho exilu a věříme se všemi bratry Ukrajinci, Poláky, Slováky, Slovinci a se všemi ostatními slovanskými a katolickými národy, že se již brzy sejdemé při našich orelských slavnostech v osvobozené vlasti.

Václav Moravan.

Veliké bloudění a pobloudění

V samé radosti nad darem osvobození zapoměl, bohužel, mnohý český člověk vidět a slyšet, zapoměl uvažovat a sledovat záměrný cíl těch, kteří přinesli už z Moskvy jeho k novému zotročení národa. Rafinovanou hru sehrála "slovanská" Moskva s českým lidem. Rudí kosmopolité, bezohlední internacionálové, zahalení do národních barev, ověnění trikolorem, mluvili tentokrát českou řečí do duše českého člověka, mluvili česky k českému srdci, mluvili a psali o státní a národní svébytnosti české. A mnohý český člověk této lži a podvodu uvěřil. Mnohý český člověk zapoměl, a ten kritický byl konečně přinucen zapomenout, na internacionalitu marxistického fašismu, ještě nedávno tak bojovně propagovanou, na zhoubnost bolševické nauky, v objetí "slovanské družby" zapoměl, protože musil, na ještě čerstvá zvěrstva Rudé armády v zemi, jejíž tragedií byla už ta skutečnost, že ji "osvobodila" právě tato armáda. A skromná menšina těch kritických, kteří už od počátku viděli, slyšeli a tušili, byla umlčována, kaceřována, pronásledována. Jak zlovolná hra s osudem národa, jak trestuhodná nedbalost odpovědných jeho vůdců! Nerozvážnější nad kerensťinu po všech těch zkušenostech ze "Sovětského ráje," po zkušenostech o ceně a hodnotě záruk a slibů, ujednání a smluv s tyrany milionů v rudém Kremlu.

Státní aparát, bezpečnost, armáda, průmysl, odborové svazy dělníků a zemědělců, mládež, rozhlas, film, tisk—to všechno s tvrdošíjnou vytrvalostí a neústupností se stávalo záměrně pomalu ale jistě nástrojem rudých k tomu, copak nadešlo v kritických dnech únorových 1948. Proto jak nepohoditelná slabost či neprozřetelnost těch, jímž byla svěřena ochrana toho, co bylo nejcennějším — svoboda národa i jednotlivce! Nebo snad tito političtí naivkové docela propadli fantastické představě, že s komunismem je možný kompromis?

Západní, to jest civilisovaný svět, nabádal

k opatrnosti, upozorňoval na nebezpečí, varoval, dokonce i hospodářský isoloval — slepí a hloušci však nechtěli znát skutečnost. Slepí a hloušci na vedoucích místech ve státě i v nekomunistických politických stranách zatím ztráceli drahocenný čas v neplodném politikaření, ukolébání dětinskou představou, že se časem dá všechno do pořádku, a tato jejich lhotejná bezstarostnost byla příčinou, semenišťem chyb a hříchů dalších. Jednak sváděla k bezstarostnosti druhé, ale co nejvážnějšího, lákala charakteru učených i prostých, kteří ještě k tomu všemu zlákáni nabízenými výhodami a sliby upadali do nemravného prospěchářství a tak si pomáhali plést karabáč otroctví sami na sebe. Materialismus, honba za výhodami, rudé legitimace, nedbalost, konjunkturalita, podlost a zrada, nabývaly hrozcích rozměrů. Otravovaly masy, zachvátily inteligenta, dělníka i zemědělce. Bohatý sedlák z Hané, bývalý agrárník, se stal organizovaným členem Ksč a komunisty také volil jen proto, že se po léta nesnášel se sousedem lidovcem, jiný, že pracovní brigáda národního podniku mu zdarma opravila mlátičku. Kdo při tom ovšem uvážil, že někdo přece jen musil zaplatit potřebný materiál a nástroje této brigády, a že ten někdo nebyl národní podnik, ale nakonec vlastně poplatník sám? Mnohý úředník a univerzitní profesor zradil demokracii z konjunkturality, neboť s rudou legitimací v kapse získal ovšem neprávem vyšší postavení samozřejmě na úkor svého politický neprodejnýho spolupracovníka a o nějakou tu stovku si zlepšil plat, a mnohý dělník spěchal do komunistické organizace, aby získal rozmanitá privilegia v podniku, výhody v závodní kuchyni, jeho manželka pak občasné naturální dary jako na př. textilie.

Rafinovaná taktika komunismu nesla ovoce. Hmotářství lámalo sebevědomí, přesvědčení a charakter mnohých ba velmi mnohých. A tato dračí setba se projevila postupující desolátnos-

ti stupňované ještě k tomu všemu vzrůstajícím terorem v továrnách i úřadech. Úsečně jest pak vyjádřena prvenstvím komunistické strany v prvních a posledních demokratických volbách 3. republiky v květnu 1946.

Všichni a všechny stavy v národě přece však nezklamaly v této veliké a rozhodující bitvě o charakter českého člověka. Byli to především střední a malí zemědělci, byl to zvláště stav živnostenský, což nutno vyzvednout, dále drobní úředníci a duchovní, kteří zůstali pevnou hrazí proti přívalu rudé konjunkturality, kteří si zachovali nekompromisní postoj a statečně odolávali, třeba s osobní obětí, teroristickému náporu komunismu. Největším však překvapením a nejtěžší ranou byla zrada prospěchářské části inteligence, která propadla zločinnému vnaidlu výhod rudé legitimace. A zvláště nutno jmenovat jako odstrašující příklad zrady tak mnohé profesory vysokých škol. Právě tito salonní bolševíci se stali předními pretoriány komunismu, zlatými hřeby a taháky rudé propagandy. Právě oni jsou plně zodpovědní za to, že tak mnozí drobnější lidé se poddali náporu a zapřeli sami sebe.

Jádro národa zůstalo však přece jen nedotčeno, třeba se mor šířil a teror vzrůstal. Ale už jen rychlé a svobodné volby mohly ještě na podzim 1947 zachránit demokracii republiky a svobodu lidu. Agent Moskvy, komunistický ministr informací, měl však tehdy už v ruce spolehlivou statistiku. Věděl, že ve svobodných volbách jeho strana pobude značné část oné politické moci, kterou získala nikoli vůli lidu, ale obratným taktisováním a pak také kerensťinon předků nekomunistických stran. Proto k svobodným volbám ve svobodném Československu dojít nesmělo a Komunistická strana Československa-pražská to filiálka moskevského Politbyra, čekala jen na vhodnou příležitost, aby násilným pučem uchvátla ještě zbytek moci ve státě.

Nyní — po ztrátě státní samostatnosti a svobody českého lidu — hledáme, budeme vyhledávat a hlavně soudit vinníky. Ano, známe všechny ty politické slabochy, konspirátory a kolaboranty, kteří jsou přímo i nepřímo odpovědní za nynější utrpení národa, za bídu dětí, žen, vězňů v kriminálech a tisíců emigrantů, hladovějících a strádajících v táborech téměř všech zemí západní Evropy.

Hledáme vinníky. Hledáme kerenské, kteří kolaborovali s komunismem v naivní představě, že nakonec jejich doba přijde. Tito kerensští byli v čele státu, ve vedení politických stran, armády, kultury. Jejich karta však nevyšla. Komunismus nezná kompromisu, naprosto nedbá slibů a ujednání. Komunismus jest dravý proud doktrinářského šílenství, které se valí vpřed a nemilosrdně ničí vše, co mu stojí v cestě. Jeho imperialistickým cílem jest ovládnutí světa, zotročení všech světadílů a národů. Komunismus je nauka nesvobody, lsti, podvodu a hrubého násilí. Jeho pracovní metody jsou rafinovaně proměnlivé a proto tak nebezpečně klamné. Každé kolaborantství s komunismem jest proto ďábelsky hazardní hra, jak dokumentárně konečně prokazuje případ Československa a jeho vůdců, kteří za necelé tři roky promarnili samostatnost a svobodu svého lidu.

—Neznámý z knihy "v Rudý protektorát."

KONEČNĚ.

Katolíci budou mít tolik práv, kolik si jich vydobudou. Kdysi bylo tak prohlášeno z autoritativních míst. Nebudeme se dnes zabývat naprosto nedemokratickým smyslem této věty. Katolíci si musí prostě vydobývat práva, která jim docela přirozeně patří. Tak je tomu i v našem exilu! Byl to dlouhý boj za několik minut orelského vysílání ve svobodném rozhlase do Československa. Orelské vysílání se však konečně přece jen stalo skutkem.

Díky porozumění rozhlasu "Free Europe," orelské bratrstvo, které dočasně žije v katakombách rudého protektorátu, s nadšením, radostí i nadějí naslouchá svobodné orelské relaci z Mnichova.

První naše vysílání začalo v neděli 4. května na vlně 417,2 metrů a v pásmech 49 a 31 metrů ve 2 hod. 30 minut odpoledne a pokračuje každou neděli ve stejný čas.

Redaktorem pro tyto relace jest br. K. Hruďa, 114-43rd Str., Union City, New Jersey, USA. Do jeho rukou posílejte náměty a příspěvky. Reditelem relace jest br. Dr. Alois Rozehnal.

Napište nám náměty k této svobodné orelské relaci.

Veliké dny Orelstva

Už třicet let, radostných i bolestných, jest zapsáno na stránkách našich dějin od oněch památných a nezapomenutelných dnů, kdy mladé, ale průbojné hnutí katolické tělovýchovy, se představilo velkolepou manifestací svobodné republiky a osvobozenému národu. Slet v roce 1922 v Brně, nádherný to květ v životě Orelstva.

Jest nejen jedním z mílníků orelské historie, ale byl také základním pilířem poválečné výstavby organizace a mocným popudem k jejímu rozmachu. Mláď a plamen nadšení, horoucí zápal a slib i sebeobětování pro svaté ideály vždy věrné služby Bohu a národu, vítězily a zvítězily, aby v budoucnu dokonce vydaly svědectví krve a tak potvrdily nutnost a nevyhnutelnost existence tohoto hnutí.

Brněnským sletem nastoupilo Orelstvo svůj významný pochod životem národa, a podstatným přínosem křesťanského, národního, sociálního, tělovýchovného a branného programu se stalo neoddělitelnou součástí příští vývojové cesty státního a národního života. Byla vlast-

SLETOVÝ PRŮVOD BRNEM: POCHOD ORLIC

ně tato manifestace brněnská veřejným nastoupením cesty, které pak vedla Orla k druhému mílníku jeho historie, Svatováclavským dnům Orelstva v Praze 1929, aby pak jeho práce vyvrcholila v průkopnictví myšlenky brannosti národa. Neboť idea brannosti, v podstatě mobilisace mravních i fysických sil národa, byla už jen výslednicí všech složek tolik obsažného programu orelského. Díky i tomu, národ byl dostatečně připraven k odporu i útoku v tragických dobách, kdy hnědá pěst drtila naši svobodu, a tato pevná, nekompromisní, nevyvratitelná vůle a živelná touha po svobodě duše, vydává pak před celým svobodným světem přesvědčivé svědectví i v krutých dnech současně, kdy svobodumilovaný národ se svíjí v tak bolestně ukrutných chápadlech rudého barbarství.

Už třicet let od orelského sletu v Brně.

A přece tak bohaté vzpomínky nám znovu a znovu ožívují ony veliké chvíle, hodiny a minuty nezapomenutelné. Ožívují je zvláště dnes, protože vzpomínky na slávu, sílu, velikost jednoty, nadšení, radost, víru a naději orelskou sílí Vaše srdce, věrní členové orelského bratrstva v národě, posilují i nás, kteří žijeme v exilu roztroušeni v širém světě. Jsou nám všem nezlomnou vírou v nezničitelnost oněch nejvyšších statků národních, jsou zvláště Vám, drazí doma, živelným pramenem duchovní i fysické přípravy k veliké hodině, která přijde.

Pisárecké sletišťe, přírodní jeviště našeho prvního sletu ve svobodné republice.

Ani daleké obzory, ani dlouhé roky exilu, nedovedou zastínit náš zrak, aby se nezaostřil, zvláště v tomto jubilejním roce, k místu, které bylo po řadu dnů dějištěm nezapomenutelné manifestace. Velkolepé pásmo brněnského sletu oživuje.

Do zeleného klínu písareckých lesů umístil architekt-umělec stavbu stadia, aby tak šťastně svým dílem doplnil panorama, využiv při tom bohaté scenerie architekta přírody.

Stojíme před rozměrným sletišťem. Řada vznosných pilířů vysoko zvedá vlajky svobodného národa. Vstup k sletovému nádvoří stráží mohutná socha orelského borce. Z rozpiatých paží k nám vzhlíží orel, král výšin, bojovně připraven k obraně i útoku. V příštích dnech bude orelská armáda defilovat kolem toho symbolického stělesnění orelských ideálů.

Sletový amfiteatr hýří v letním slunci barvami národního svérázu. Bělost, červen, modř a žluť se harmonicky pojí s barvou plochy cvičiště. Tisíce pestrých faborů vlají z horizontů tribun. Jsme právě na jedné z nich. Přírodní opona jest otevřena. A nám se otvírá pohled na onu nezapomenutelnou hru barev, tisíce záběrů přelétá před naším zrakem. A tam dole vlnící se pásmo bílé, červené a modré záplavy, neviditelně řízené harmonickou melodií tónů sletové hudby. Vždyť i v tom směru našel brněnsky slet umělce. Sletová hudba a sletový chorál, kus orelského srdce velikého hudebníka Šetiny. A Vy dnes stále ještě slyšíte sladkost hudby sletových doprovodů, dojíímá a sílí Vás velebnost sletového chorálu.

Dny orelské mládeže nám získaly Brno. Vždyť orelské mládí zaplavilo toto druhé město

PONTIFIKÁLNÍ POŽEHNÁNÍ PAPEŽSKEHO NUNCIA NA STADIU

republiky a živost mladého hnutí manifestovalo v tisících. Modř košílek, bělost a červen cholek oživily ulice. A tisíce diváků pak dojatě zdravily veřejné vystoupení našich děvčat a chapeů, z nichž tak mnozí v době hnědé okupace položili život na svobodu své země, z nichž tak početní už padli v tomto svatém boji dnes nebo trpí v rudých mučírňách.

A pak vrcholné dny sletové. Slavný pochod Orelstva městem, plní bohosluzby na sletišti, sletová vystoupení mužů a žen, a den národních krojů a zvyků. Netřeba si oživovat tyto pohledy ze stránek sletových památníků. Jsou a zůstanou nám povždy svěží, živé, zářivé.

Sletový průvod Brnem. Řady a řady diváků lemuji chodníky. Vlajky a prapory, orelský dorost a členstvo nastupuje. Chlad velkoměsta taje, kolem prochází vídeňský Orel, ulice živé

zdraví skupinu slovenských Janošíků, nadšení však propuká. Teď pochoduji kolem kolony chorvatského a slovinského Orla, naši bratři z Jugoslaviie, pak hosté z Rakous, Italie, Švýcar, Francie, Anglie, Holandska, Belgie, delegace amerického katolického Sokola, v čele s význačnou postavou kněze buditele Janečka, a pak vrchol celé této velkolépe podívané, český, moravský a slovenský venkov přináší radost a zdravou svěžest. Bujná fantasmie z nejpestřejší palety malířovy. Kroje hýří barvami. Bohatá záplava proudí ulicemi Brna, poklad naší kultury. Velkolépa přehlídka, jakou lid do oněch dnu sletových dosud neviděl.

Sletová neděle. Polní bohoslužby na stadiu. Plocha arena jest zaplněna. Sletištěm zní velehradská píseň. Vždyť jsme národem cyrilomethodějským. A pak velebná chvíle svěcení vlajky Orelstva. Vyškovský praporečník, tak typická postava orelského průkopníka, přejímá vlajku, skvostné to dílo malíře Koehlera. Orelstvo slibuje symbolicky na svoji vlajku věrnost Bohu a národu.

Sletové odpoledne vrcholí vystoupením žen a mužů, orelský slet v Brně pak národopisným dnem, který tak skvěle dokončil tuto nádhernou manifestaci hnutí, které se jí trvale zapsalo do historie národa.

Proto také vzpomínky na tento slet jsou a zůstanou živé, zůstanou živými i pro budoucí svobodné generace Orelstva ve svobodné republice. Vždyť to byly dny a chvíle nezapomenutelné.

Celkový zdar sletu, jeho tělocvičná úroveň a radostný průběh, to vše bylo výslednicí krajní obětavosti Orelstva, maximálního vypjetí jeho sil. Věřte, že i velkých obětí finančních. A z řady těch, kteří tak obětavě plánovali tyto slavnosti brněnské, nemožno nevzpomenout alespoň dvou významných pracovníků, kněží-Orlů, Františka Pospíchala a Vojtěcha Marzyho.

“Hoj, Orli, mocnou perutí nepřátel vzleťme k žasnutí . . .
pod naším krokem duní zem, my ustoupiti nemůžem . . .”

My ustoupiti nemůžem . . . zaznívají k nám z orelského stadia slova Orlí hymny. Verše a tóny burející a zavazující k svatému boji za právo, pravdu a svobodu, k odporu proti útlaku a tyranii.

Vladimír Orel.

Trpíte dnes, moji bratři a sestry, krutě trpíte v rudém otroctví. Naše krásná organizační stavba orelská je dočasně rozmetána. Ale slib věrné služby Bohu a národu, závazek boje za svobodu, trvá. Posilte svoje orelské sebevědomí zvláště v tomto jubilejním roce oživením vzpomínek na slavné dny brněnského sletu a věřte při tom, že Spravedlnost jest nesmrtelná.

ZAPOMENUTÝ ČESKÝ KATOLICKÝ VĚDEC.

Jiří Josef Camellus, botanik, narozený v Brně na Moravě dne 21. dubna 1661, zemřel v Manile na Filipínách 2. května 1706. Vstoupil do řádu Jesuitů jako bratr r. 1682. Ačkoliv někdy se mluví o “Pater Camellus,” není jistým, že by se kdy stal knězem. Byl poslán jako misionář na Filipínské ostrovy za 6 let po vstupu do řádu. Tam se dal do studia rostlin a přírodních dějin ostrovů a výsledky svého pátrání posílal do Evropy, kde byly uveřejňovány v londýnských “Philosophical Transactions of the Royal Society.” K jeho počtě nazval Linne jeden druh zimostrázových keřů, pozoruhodný krásou svých květů, Camellia, z nichž jest velmi dobře známá “japonská rů-

že”— Camellia Japonica. Pouhé vypočtení Camellových příspěvků do “Philosophical Transactions” jest dostatečným důkazem pilnosti tohoto prostého misionáře a jeho správné metody pátrání. Vedle četných pojednání o rostlinách a živočiších filipínských ostrovů, zanechal Camellus dva objemné svazky o “Léčivých rostlinách Filipínských ostrovů,” které byly uveřejněny částečně ve “Philosophical Transactions of the Royal Society” (Londýn) a v Ray-ově “Historia Plantarum.” V knihovně lovaňských jesuitů jest rukopisná sbírka jeho kreseb, představujících 360 různých květů a rostlin ostrova Luzonu. Ray uveřejnil text tohoto díla, ale kresby opomenul. Camellus zřídil v Manile lékárnou, kde chudí byli zdarma vybavováni léky.

—Jatný.

A brány pekelné ji nepřemohou . . .

Celý kulturní svět s údivem sleduje neohrožený boj církve katolické s největším nepřitelem lidstva; který se kdy vyskytnul v dějinách,—s komunismem. Ti kdož neznají dějiny církve katolické a rovněž ti, kteří věru v Boha pokládají za cosi vedlejšího a za věc čistě privátní, nestačí se divit, kde se v této církvi bere tolik silných a neohrožených charakterů, kteří přes všechno pronásledování zůstávají pevnými, když se jedná o věci Boží a jeho církve.

Ale i vyznavači jiných náboženství musí konstatovati s uznáním, že v dnešních dobách, katolická církev prodávající jedno z nejkrutějších a nejkrvavějších pronásledování, ukazuje celému světu jasně a zřetelně, že nemůže a nechce přistoupiti na žádný kompromis tam, kde se jedná o to, zda lidská společnost je možná bez Boha a jeho zákonů či nikoliv.

Za svého téměř dvoutisíciletého trvání církev katolická byla svědkem slávy i pádu mnoha říší, a zakusila na sobě jak přízeň tak i nenávisť mocných tohoto světa, ale nikde v dějinách církevních se nedočteme o ukrutnosti tak krvelačné a podlosti tak rafinované, jakou vykazuje "socialistický" a "lidově-demokratický" řád Kremle. Církevní znalci odhadují počet křesťanských mučedníků prvních století po Kristu okolo jednoho milionu. Jací ubožáci břídlilové byli Nero a Diocletian u přirovnání ke Stalinovi a jeho nohsledům, kteří se brodili v moři krve mnoha milionů svých obětí. Kolik milionů lidí odpravil již komunismus v posledních třicetipěti letech, o tom, kdo se kdy dozví pravdu? Znalci ruských poměrů, kteří zakusili "vítězný postup" Rudé revoluce na svém vlastním těle, odhadují, že do konce r. 1940. zahynulo na Sibiři v "Táborech Smrti," přes třicet milionů lidí. Ihned při svém nástupu k "Rudé revoluci" šílel Rudarmějeji povraždili na šedesát tisíc pravoslavných kněží a biskupů. Kdo může odhadnouti počet mučedníků za posledních sedm poválečných let, kdy "pověštní" mocipáni z Kremle dostali volnou ruku nad celou střední Evropou? Mučení a vraždy, strašné utrpení v kriminálech a donucovacích pracovních táborech, krvavé utrpení nevinných žen a dětí, boření a znesvěcování kostelů, vnucená bezbožecká a znepravňující výchova mládeže, nestoudné lži

nastolené na místo pravdy, to všechno se děje ve dvacátém století "pokroku", před očima celého světa, který jakoby to neviděl nebo nechtěl vidět, ba dokonce svými ústupky a zahanbujícími konferencemi a vyjednáváním dává možnost, aby se toto ďábelské símě satanovo rozrůstalo do stále větší a větší míry.

Církev katolická však nesmlouvavě a kategoricky prohlásila, že každý, kdo se dobrovolně staví do řad komunistů, tím samým je vyobcován z církve, a tímto rázným krokem se postavila do čela boje proti komunismu, s kterým žádná dohoda není možná a jehož pohlaví a bezpříkladnou drzosti šlapou po všech smlouvách a ujednáních. Odtud ta šílená nenávisť a krvavá zášť moskevských otrokářů vůči církvi katolické. Oni dobře vědí, že boj proti této církvi je pro ně nejnebezpečnější a proto s houževnatostí a s ďábelskou zatvrzelostí vedou tento boj, bez výběru jak zbraní tak způsobu vedení boje.

Že katolická církev bude pronásledována, předpověděl sám její Božský zakladatel Ježíš Kristus, a toto jeho proroctví se naplňovalo během staletí a v přítomné době jsme svědky, jak se vyplňuje více než kdy jindy. Nic na světě nemůže jasněji a přesvědčivěji dokázati Božsky původ církve katolické, než právě tato pronásledování, ze kterých vždycky až doposud vyšla vítězně. "A brány pekelné ji nepřemohou" se vyplňuje do poslední písmeny. Kdyby církev katolická byla pouze dílem lidským, již dávno by v bouřích věků ztroskotala, tak jako množství jiných lidských zřízení. Kam se poděli všichni ti, kdož ohrožovali církev katolickou? Celá ta řada mocných nepřátel církve, od Nerona až po Hitlera, zmizela v propadlišti věků a zůstala po nich jenom neblahá vzpomínka.

Jsou však ještě jiní nepřátelé církve Kristovy, kteří beze zbraní viditelných bojují proti církvi a s odstupem času můžeme říci, že víc poškodili církev, protože připravovali vždy cestu kulturnímu boji proti ní a s tím související zášti a nenávisť proti církvi. A tito vnitřní nepřátelé nepřestali nikdy ohrožovati církev a právě v dnešní době, kdy církev prodává tak veliké utrpení, vkrádají se do jejích řad v rouše beránčím, libivými hesly pokroku humanity, socialismu a jiných zvůcných hesel, které mají zaslepiti všechnu ty, kdož do-

právají sluchu těmto lží prorokům. Vzpomeňme, tolik jenom u nás v první republice, od doby jejího vzniku, bylo těch, kteří byli v popředí veřejného života a při tom byli zásadními nepřáteli všeho katolického. Dnes s určitým odstupem časovým je až zarážející uvědomiti si, že národ s tak slavnou náboženskou tradicí, s tolika poutními místy, s tak jímavými náboženskými písněmi, s tak vřele náboženský citícím lidem, byl ovlivňován skoro převážně lidmi, jimž náboženství bylo trnem v oku. A v dnešní naší emigraci jsou stále lidé, kteří se derou do popředí a chtějí býti mluvčími celé Československé emigrace a při tom jsou nositeli oněch neslavných nauk, které nepřinesly našemu národu nic dobrého.

Ještě dnes jsou lidé a hlavně v naší emigraci, kteří při vyslovení jmen: Hus, Masaryk, Sokol v jejich souvislosti s nepřátelským postojem vůči katolické církvi, takřka padají do mlob ve "vlasteneckém rozhorčení." Uvědomí si jednou všichni tito "patentovaní vlastenci," že národ žijící v Čechách, na Moravě, na Slovensku a ve Slezku, od pradávna byl katolický, věřící a zbožný? Byli to právě katoličtí mužové a ženy, kteří tento národ proslavili a vždycky, když se náš národ byl i částečně odklonil od tohoto katolického směru, byl přiveden na pokraj záhuby.

Je to železná nutnost, která nutí opravdové katolíky v emigraci, aby se semknuli do pevných řad a byli na stráž, aby omyly, které tolik poškodily národ, se více neopakovaly. Věřím pevně a jsem přesvědčen, že Československý Orel, který v minulosti tolikrát dokázal svou věrnost vůči církvi a vlast, bude i v budoucnu nositelem věrnosti k Bohu a jeho církvi, a bude-li toho zapotřebí, přinese i ovět své vlastní krve na oltář vlasti.

Bude také ale na stráž, aby v budoucnu jenom opravdu schopní a spolehliví mužové, kterým blaho otěčny je nejvyšším zákonem a kteří proniknutí jsouc duchem Kristovým, mohli s úspěchem vésti národ do šťastné budoucnosti. Rev. Alois Řezníček.

HLÍDKA OBLASTI NORSKO.

20. února 1950 byla založena Oblastní jednota Svatováclavské župy orelské v exilu pro Norsko na schůzi Orlů-emigrantů v Norsku. I v této chladné, protestantské zemi, v zemi moře, fjordů a lesů, zakotvila orelská myšlen-

ka právě tak, jako v jiných zemích světa, do kterých přišli emigranti-Orlové.

Doma v Československu byla nám organizace rozpuštěna a orelská myšlenka může najít svůj svobodný projev jen ve svobodných zemích. Myslíme při tom na vás doma, sestry a bratři, kteří se nemůžete volně scházet a svobodně vyjádřit své mínění, jako my zde.

Sestry a bratři, s orelskou vírou v srdci věříme my i vy, že my všichni budeme zase jednou svobodni, že zase jednou budeme pány ve vlastní zemi! Jednoho dne, "železná opona" spadne a Orli z ciziny domů přes hranice opět přiletí! Přiletí z chladného Severu právě tak, jako ze vzdálené Austrálie. Přiletíme domů a pozvedneme spolu s vámi společně opět výš a výše náš prapor orelský, čistý a zářící, neposkvrněný kolaborací ani s nacisty ani s komunisty! Na shledanou, sestry a bratři.

Jos. Ka.

OREL V INDOČINĚ

(Z dopisu bratra bojujícího v Cizinecké legii v Indočině.)

Milý bratře,

Velice mě potěšil a povzbudil Tvůj dopis, na který hned odpovídám. Věř, že takových dopisů, jako byl Tvůj dostávám velmi poskrovnu.

Ano, vybrali jsme si cestu poněkud trnitější než vaše, a je na ní více bodláků nežli si myslíš. Ale je nás tisíce, kteří po ní jdeme a všichni svorně, jeden s druhým nesem ten těžký kříž, tolik podobný kříži Krista Pána. Mnoho z nás již pod ním padlo, a jejich krev je pro nás ostatní závazkem že jej doneseme k cíli. A nebude tímto cílem Kalvarie, ale konečně vítězství nad nepřáteli Pravdy Páně, a konečný mír na který čekají miliony.

Jinak se zde nemáme špatně a všichni čekáme na chvíli, kdy se s vámi se všemi sejdem v osvobozené vlasti.

Mám zde jednoho kamaráda, který by rád pracoval pro naši myšlenku, pro myšlenku opravdové Pravdy a pro duchovní obnovu našeho národa. Je rodákem z K. na Moravě.

Postrádáme české čtení, a hlavně můžete-li poslat české Písmo svaté, budeme mít radost.

S naším Zdař Bůh, Tvůj Milan.
Indochina, květen 1952.

Církevní kalendář na měsíc červenec

1.—**Nejdražší Krve Páně.** Tajemství transubstanciacie při mši svaté obsahuje podstatnou změnu chleba v Tělo a vína v Krev Páně. Slavíme-li s takovou okázalostí svátek Božího Těla (vzpomeň krásných obřadů při Božitélovém procesí ve vlasti), jest na místě, že Církev věnuje i předražené Krvi Kristově jeden den zvláštní vzpomínky, z vděčnosti za získané vykoupení a za milosti, které dosud stále proudí z nekrvavého opakování Kalvarské oběti — denně při mši svaté.—Krví Kristova, opoj mne.(Sv. Ignác).

2.—**Navštívení Panny Marie.** Po andělském zvěstování vtělení Syna Božího, spěchá vyvolená Matka Boží, aby se sdílela se svou radostí s Alžbětou, svou tetou. Její návštěva přináší radost a posvěcení celé Alžbětině rodině. A výsledkem rozhovoru těchto svatých duší bylo Magnificat-Velebí duše má Hospodina. — Jak působí moje návštěva u přátel a známých? Přináší také vzájemné posvěcení a vrcholí v Magnificat?

3.—**Sv. Lva II, papeže, od r. 682-83.** Lev II., muž svatý a učený, jak ho současní kronikáři nazývají, zasedl na stolec Petrův ve velmi pohnuté době. Nejdůležitějším činem jeho krátkého pontifikátu bylo potvrzení akt VI. všeobecného sněmu církevního, konaného v Cařihradě r. 680-81. Na tomto sněmu byl odsouzen blud Monotheletů, učících, že v Kristu jest pouze jedna vůle, totiž božská, třebaže uznávali v Kristu dvě přirozenosti. — Věřím vše, co učí svatá, římsko-katolická církev, má Matka.

4.—**Sv. Prokopa, opata.** Narozen v Chotouni u Kouřimě, původně kněz slovanského ritu u kostela vyšehradského, stal se poustevníkem v Sázavských lesích, kde byl nalezen knížetem Oldřichem. Kníže poznávaje jeho svatost, založil na Sázavě r. 1032 klášter a chrám, kde Prokop a jeho družina, konali bohoslužby jazykem slovanským. Nepřízní doby a zvláště českých knížat, Slovanská liturgie na Sázavě dlouho netrvala. Z života Prokopova jest známo, že ovládal i viditelné d'ábla. — Abychom na přímluvu sv. Prokopa pokušením d'áblovým statečně odpírali.

5.—**Sv. Cyrila a Methoděje, biskupů a apoštolů slovanských.** "Tito jsou otcové naši, kteří vpravdě zrodili nás k nadpřirozenému životu. S oprávněnou hrdostí můžeme pronést tato slova o našich apoštolech, kteří z lásky k Bohu a nesmrtelným duším našich předků, opustili světskou kariéru a vědeckou slávu, a vydali se na missii k lidu Říše velkomoravské. Co jim bylo povzbuzením a odměnou v jejich těžké práci, byla láska lidu, jenž dojemně projevoval svou vděčnost za nezaplacené dary víry a milosti. Prostý lid dodnes etí a váží si svých biskupů a kněží, rozdatelů tajemství Božích. — Šířme všude úctu k představitelům Církve a modleme se o hojné a dobré dělníky na vinici cyrilometodějské.

6.—**5. neděle po sv. Duchu.**

Epištola (1 Peter. 3, 8-15): . . . neodplácejte zlým za zlé, ani spíláním za spílání, nýbrž naopak: žehnejte!

Evangelium, Mt. 5, 20-24: . . . Přinášíš-li dar svůj k oltáři a tam se rozpomeneš, že bratr tvůj má něco proti tobě, zanechej tam daru svého před oltářem, a jdi prve, smíř se s bratrem svým, a potom přijďa obětuj dar svůj.

8.—**Sv. Alžběty, královny, vdovy 1271-1336.** Byla dcerou aragonského krále Pedra III. a Konsztancie. Již od svého dětství oddala se zbožnému životu a skutkům milosrdenství. Prováděna za portugalského krále Dinize, vyprosila na Bohu nápravu jeho života. Svým příkladem nabádala své okolí k službě ubohým. Dvakrát usmířila znepřátelené šky, poprvé vlastního otce a syna, podruhé synovy a jeho zete. — Květ sv. čistoty možno uchovati i ve zkaženém prostředí.

10. **Sedmi bratří mučedníků (2. stol.)** Vznešená matrona římská sv. Felicitas, vychovala svých sedm synů ve správném chápání křesťanství. Pro příkladný svůj křesťanský život byli udáni čtyřem pohanským soudcům a za císaře Antonina umučeni. Jejich těla byla pohřbena ve čtyřech různých katakombách. Jména 7 bratří jsou: Felix, Filip, Marcial, Vitalis, Alexandr, Silvanus a Januarius. — Kdo není schopen oběti pro Boha, není dokonalým křesťanem.

11.—**Sv. Pia I., papeže a muč.** Devátý nástupce sv. Petra, který s neobyčejnou horlivostí vystoupil proti tehdejšímu bládu Valentínovi a Marcionovi, kteří přinesli do Věčného města nebezpečný jed bludu gnosticizmu. — Učme se jednat nekompromisně s každým bludem, nezavírejme však srdce pro lidi bludem svedené.

12.—**Sv. Jana Qualberta, opata (konec 10. stol.—1073.)** Narozen ve Florencii ze vznešeného rodu, oddal se z počátku službě vojenské. Když jeho bratr Hugo byl násilně zavražděn, Jan, potkav se docela náhodně s vrahem na úzké cestě, jsa plně vyzbrojen, měl dle tehdejšího práva—krevní msty—pomstít bratrovou smrt smrtí vrahovou. Odpustil mu však, když vrah se dovolával jeho milosrdenství ve jménu Ukřižovaného—bylo to právě na Velký pátek. Tento šlechtitný čin odměnil mu Spasitel laskavým úsměvem z kříže v klášteře San Miniato. Jan později vstoupil k Benediktinům a touze po přísnějším životě, založil vlastní řád, nazvaný podle místa usazení: Vallumbrosanů. — Odpusť ne sedmkrát, nýbrž sedmdesát sedmkrát.

13.—**6. neděle po sv. Duchu.**

Epištola (Řím, 6, 3-11): Sv. Pavel vybízí římské křesťany, aby uměli hříchu a žili pro Boha.

Evangelium, Mar. 8, 1-9.: Nasyčení 4000 lidí 7 chleby a několika rybičkami.

Sv. Anakieta, papeže a mučed. Druhý nástupce sv. Petra. Jeho jméno často bývá zkracováno na Cletus. Byl původu řeckého. O jeho činnosti jest velmi málo známo. Jedině některé liturgické předpisy se uchovaly pod jeho jménem. Byl umučen r. 91.—K svatosti stačí, když o nás ví Bůh.

14.—Sv. Bonaventury, biskupa, vyzn. a učitele církevního (1221-1274.) Rodák z Bagnorea u Viterba, byl dobře vychován svými rodiči a vstoupil do řád Minoritů. Získal výtečné vzdělání, jmenovitě pod vedením Alexandra de Holes. Od r. 1248, kdy se stal licencem, přednášel v Paříži. Oposice proti "žebračům mnichům," vyvolaná neřeholnými profesory na Sorboně, zbavila ho na čas učitelské činnosti. Již však r. 1257 zároveň se sv. Tomášem Aquinským dosáhl na této universitě hodnosti doktora. V téže době byl již generálem řádu Minoritů a zavedl přísnou kázeň. Získal si slavné jméno svými spisy jak filosofickými tak theologickými. Napsal životopis sv. Františka z Assisi. Byl iniciátorem večerního zvonění "Anděl Páně." Získal se nesmírných zásluh o církev jednak tím že působil na kardinály, aby skončili neblahé, 3leté interregnum zvolením Řehoře X. roku 1271, jednak unií s pravoslavnými Řeky na 14. všeobecném sněmu v Lyonu r. 1274. Zemřel na tomto koncilu r. 1274, podle tvrzení jeho sekretáře, byl snad otráven. Pro jeho lásku k Bohu a Matce Boží, již jeho spisy jsou naplněny, jest nazýván serafinským doktorem.—Modliš se denně Anděl Páně?

15.—Sv. Jindřicha, císaře (972-1024.) Římský císař a německý král s neobyčejným literárním vzděláním na tehdejší dobu. Ve svých vládařských záležitostech obracel se o pomoc k Bohu zvláště tím způsobem, že žádal o sloužení mši svatých na jeho úmysly.—Nezapomínej na mši svatou, jako nejúčinnější prostředek milosti jak pro naše drahé zemřelé, tak i pro naše časné záležitosti.

16.—Panny Marie Karmelské. Řád Karmelitánů se odvolává k proroku Eliášovi, jako svému zakladateli, zejména pak Eliášovo vidění na hoře Karmel jest pro ně existenční otázkou. Eliáš tehdy, v době 3½ročního sucha, měl se státi zvěstovatelem spásného deště. Tento dešť mu byl oznámen a později způsoben obláčkem, vystupujícím z moře, směrem k hoře Karmelu. Tento oblak představoval Matku Boží, která byla mrakem spásitelného deště milosti, když nám přinesla Spasitele. Ve 14. stol. za papeže Honoria III., měl řád Karmelitánů mnoho nepřátel, kteří u papeže usilovali o zrušení řádu. Matka Boží se však zjevila Honoriovi III. a sama vzala řád v ochranu a předala mu škapulíř se slibem zvláštních milostí pro ctitele škapulíř nosící a uctívající.— Víš, co je škapulíř?

17.—Sv. Aleše, vyznavače. Dle starokřesťanské legendy byl Alexius (Aleš), synem vznešeného římského patricia. V den svatby, opustil svou manželku a odešel do Edessy v Syrii, kde žil

svatě delší dobu. Když se pověst o jeho svatosti rozšířila, ze strachu před veřejností, vrátil se do Říma a žil jako žebrák v domě svého otce a manželky, oběma nepoznán. Teprve po smrti byla zjištěna jeho totožnost, dle zvláštního znamení na jeho těle.— Usiluj o svatost a ne o veřejnou funkci.

18.—Sv. Kamila de Lellis (1550-1614.) Z počátku byl vojákem, jenž po vojenskou užíval života. V 25ti letech však se obrátil, činil pokání a vstoupil ke Kapucínům. Stížen bolestivými vředy, dvakrát opustil řád a v Římě založil kongregaci kleriků se čtvrtým slibem: ošetřovati nemocné.— Nemocní jsou vyvolení miláči Boží.

19.—Sv. Vincence z Pauly (1580-1660.) Čím byl Kamilus pro Řím, ještě ve větším měřítku byl Vincenc pro Paříž a Francii vůbec. Původem Gasconec ze selského rodu, studoval theologii v Toulouse. Prožil nějaký čas v zajetí tureckých pirátů, kde poznal bídu věznění. Když se stal almužníkem královny Markety z Valois a rádcem francouzských králů, použil svého vlivu na zmírnění jak duchovní tak tělesné bíd obyvatelstva Francie. Věnoval se hlásání evangelia chudým venkovanům a založil k tomu účelu kongregaci kněží misionářů. Působil mezi odsouzenými na galeje. Provedl ve Francii přání tridentského sněmu ve zřizování kněžských seminářů. Největší péči však věnoval nemocným, pro jejichž ošetřování založil kongregaci "Dcer Lásky" a "Pani Lásky".— Cožkoliv jste učinili jednomu z bratří mých nejmenších, mně jste učinili.

20.—7. neděle po sv. Duchu.

Epištola (Řím. 6, 19-23.) Ovocem hříchu jest smrt, ovocem života v milosti jest život věčný.

Evangelium Mt. 7, 15-21.: Varujte se před špatnými proroky. Poznáte je po ovoci jejich učení.

Sv. Jeronýma Emiliani, vyzn. (1481-1537.) Pyšné Benátky byly jeho rodištěm. Pro ně také věnoval se službě vojenské a zúčastnil se několika bitev. Při obraně Casteluovo byl zajat a později závažně vysvobozen. Věnoval se studiu theologie a působil na zmírnění bíd svých spoluobčanů. Jako kněz našel pole své působnosti mezi sirotky, jimiž jeho vlast po velkém hladu r. 1528, oplývala. Založil kongregaci, jež měla se starati o duchovní i tělesné potřeby sirotků.— Znáš cenu duše dítěte a mládeže? Pomáhej je zachraňovat.

21.—Sv. Praxedy, panny. Byla dcerou Pudenta, žáka sv. Petra. Svůj dům poskytla pro křesťanské bohoslužby. Podporovala chudé církve, povzbuzovala slabé ve víře, pohřbívala těla mučedníků. Její dům byl v době svobody církve přeměněn na krásnou svatyni, která jest nejbohatší na mosaiky v Římě. V tomto chrámě jest pohřben třetí arcibiskup pražský Jan z Jenštejna.

22.—**Sv. Maři Magdaleny, sestry Lazara a Marty.** Jest známa z evangelia jako veřejná hříšnice, obrácená Spasitelem. Svě obrácení vzala opravdu vážně a nebrala ohled na své okolí při projevech lásky a vděčnosti ke Kristu Pánu. Dostalo se jí milosti viděti první Krista po Jeho zmrtvýchvstání. Odešla později na poušť činití celoživotní pokání. Jest patronkou kajčnicků.—Nezoufej, kdož zhřešils. Odpustil Bůh Magdaleně, odpustí i tobě. Jen číš pokání.

23.—**Sv. Apořináře (I. stol.).** Byl žákem sv. Petra. Ustanoven biskupem v Ravenně, horlivě se věnoval hlásání evangelia, čímž popudil proti sobě zášť pohanů, kteří ho nesčetněkrátě mučili. Za Vespasiána podstoupil mučednickou smrt.—Hrubé násilí může zničit životy hlasatelů pravdy, nemůže však umlčet pravdu samu.

24.—**Sv. Kristíny, panny a muč.** Jest mučednicí doby Diokleciánovy (284-305) nebo Juliánovy (361-363). Její tělo odpočívá v Bolseně.—I když svět zapomene na své duchovní hrdiny, Bůh nezapomene.

25.—**Sv. Jakuba Většího, apořtola.** Byl synem Zebedea a Salome a bratrem miláčka Páně sv. Jana. Jest nazýván Větřím na rozdíl druhého Jakuba apořtola, zvaného Menřím, pravděpodobně pro svoji postavu. Pocházel ze zámožné rodiny, která mu umožnila všeobecné vzdělání. Jeho galilejský původ vysvětluje jeho prudkou povahu, pro niž Kristus jej, i jeho bratra Jana, nazval Boanerges—Synové hromu. Původně byl žákem sv. Jana Křtitele, později se přidružil ke Kristu. Byl svědkem těch nejintimněřších scen ze života Spasitelova: Vzkříšení dcery Jairovy, Proměnění na hoře Tábor a Smrtelné úzkosti na hoře Olivové. Po Kristově nanebevstoupení horlivě šířil evangelium mezi řidy v Jerusalemě a okolí. Byl stáť Herodem Agrippou I. roku 44. Jeho tělo odpočívá v Compostelle ve Španělsku.—Bůh odměňuje lásku k Němu a horlivost pro Jeho svatou věc svým intímním přátelstvím k duři člověka.

26.—**Sv. Anny, matky Panny Marie.** Zbořná křesťanská tradice dáva matce Rodičky Boží jméno Anna. Z jejího života nevíme nic bližřího. Jistě to byla vůle Boží, aby tím více vynikla postava Panny Marie.—Svaté matky, svaté děti.

27.—**8. neděle po sv. Duchu.**

Epiřtola (Řim. 8, 12-17). Pravř naše synovství jest duchovní synovství Boží, ne genealogický původ po předcích.

Evangelium, Luk. 16, 1-9.—o nespravedlivém správci.

Sv. Pantaleona, muč. Vychován v křesťanské víře, později se od ní odchýlil a stal se lékařem císaře Maximiána. Byl však opět získán pro křesťanství knězem Hermolaucm. Byl obřalován u císaře, a podstoupil různé druhy mučení, až byl stáť.—Drž se víry, pokud ji mář, není jistým, že ti Bůh dá milost navrácení, když viru ztratíš.

28.—**Sv. Nazaria, Celsa, muč.** Jest známo, že jejich těla našel sv. Ambrož v Miláně, v zahradě mimo městské hradby r. 395. Byli umučeni asi za Nerona.—Mějme v úctě hroby zemřelých.

29.—**Sv. Marty, panny, sestry Lazara a Magdaleny.** Jest známa z evangelia pro její pohostinství k Božřskému Spasiteli. Přece jí však Kristus zdůraznil, že věcem duchovním nutno věnovati větří péči než hmotným.—Nezapomínejme také na ono "jedno potřebné."

30.—**Sv. Abdona a Sennena, muč.** Byli křesťany z Persie a podstoupili mučednictví v Římě za císaře Decia (249-251).—Vydávej svědectví Pánu všude.

31.—**Sv. Ignáce z Loyoly, vyzn.** Původem Španěl, narozen 1491, věnoval se vojenství. Raněn v bitvě o Pampelonu, prožil delří čas v nemocnici, kde pod vlivem četby životopisů svatých, rozhodl se státi se vojínem Kristovým. Se stejně smýřlejícími druhy založil Řád, nazvaný "Tovaryřstvo Ježiřovo", které prokázalo Cirkvi neocenitelné služby v záchraně duři a v boji proti bludům. Sv. Ignác zemřel 1556 a jeho tělo odpočívá v jeřuitském kostele II Gesu v Římě.—Heslo Ignácovo: "Vřechno k větří cti a slávě Boží", budiř též heslem naším.

ORELSKÁ IDEA NESLUČITELNÁ S MARXISMEM.

Na schůzi řs. svazu hasičřtva, konané dne 15. března v Slovanském domě v Praze, stěřoval si minister vnitra V. Nosek:

Přiznejme si, že je jeřtě dost hasičřských organizací a to nejen místních jednot, ale i okresních, že se v nich mnoho nezměnilo a řijí po staru! Někde staří funkcionáři se těžce smířují s novými mladými kádry, které převzaly výevik a vedení sboru a přenášejí do řad hasičřtva nový svěří vzduch. . . .

Naproti tomu i mladý člověk může býti nositelem zastaralých a reakčních názorů a může býť nepřitelem pokroku. Nelze zastírat, že v mnohých hasičřských jednotách se dosud neprovětralo, že mnohé jednoty především svým vedením nenařly správný poměr k současné době a že v nich někde reakce nacházela svoji oporu. Byli jsme svědky toho, že na příklad na Moravě . . . jednoty lidoveckého Orla, které z důvodu zaujatosti odmítaly sjednocení tělesné výchovy v Sokole, vstupovaly hromadně do hasičřských jednot v pevném přesvědčení, že tam to jejich reakčnímu zaměření bude dobře hověť."

(řS. Rozhlas Praha 16. března.)

(Zprávy o řeskoslovensku III, 3, str. 18.)

ORLI-HRDINOVÉ.

Nezměrné bylo hrdinství oně hrstky statečných Spartanů, kteří položili životy v nerovném boji proti perské přesile u Thermopyl. A vděčná Hellada se sklonila v hluboké vděčnosti nad krvavou obětí svých synů. Na věčné časy dala vyryt do kamene toto memento v thermopylském průsmyku: "Jdi, poutníče, a zvěstuj Lakedemonským, že my tu mrtví ležíme, jak zákony kázaly nám." — Tak tomu bylo ve starém Řecku.

A což hrdinství několika parašutistů, kteří jedné zimní noci seskákali z anglického letadla nad zotročenou zemí, aby vykonali rozsudek nad tyranem, což toto hrdinství není podobno heroismu spartanských vojáků u Thermopyl?

Před desíti roky, 27. května 1942, byl proveden rozsudek nad krvavou stvůrou nacismu, Heydrichem. To bylo ještě v době, kdy "Říše vítězila na všech frontách." A hnědá říše Hitlerova se v té chvíli zachvěla v základech. Miláček Hitlerův, jeho věrný pes a poslušný exekutor nad životy tisíců a tisíců příslušníků porobených národů, byl smrtelně zasažen. Generál policie, R. Heydrich, skolen ranami hrst-

ky statečných vojáků.

Hnědá říše se zachvěla a na čas i ustrnula v bezradnosti. Nechtěla tomu uvěřit, ale postřelená bestie byla skutečností.

Vzpomínáte oněch hrdinů? V oně chvíli se jejich jména dostala na stránky dějin národa, evropského ba světového boje proti nacismu.

Hrstka parašutistů z Anglie a mezi statečnými tři statečná orelská srdce. Tři orelští hoši: Bublík, Gabčík, Kubiš! Nacistický vrah, jehož jméno proklínaly miliony, byl vyřízen. A hrdinové? Skončili tak, jak zákony kázaly jim. Obětovali svá orelská srdce.

Pomsta za Heydricha byla krutá. Tisíce nevinných byly zatčeny a umučeny. I náš nezapomenutelný náčelník, br. Dr. Vojtěch Jílek, byl obětí krutého teroru, který následoval v zemi po smrti Heydrichově. Přišly Lidice, Ležáky, a pak vlastní tragedie parašutistů v kryptě kostela.

Bublíku, Gabčíku, Kubiši, hrdinové orelští, vaše oběť nebyla však marnou. Stejně tak nebude marnou oběť vašich bratří, kteří se stejným hrdinstvím a odvahou se dnes postavili proti tyranii rudých katanů! —vk.

Redakční sdělení.

Příspěvky zasílejte na adresu: Mr. Janevan, St. Joseph's Villa, David City, Nebraska, USA.

Uzávěrka každého čísla jest 10. dne každého měsíce.

Předplatné činí za dobu od července do prosince 1952 2 americké dolary i s poštovním.

Upozorňujeme naši orelskou veřejnost na naši ediční činnost, kterou hodláme v brzké době zahájit.

Prosíme členstvo a příznivce, aby nám psali o svých přáních. Každý návrh a kritický posudek našeho díla jest vítán.

Vybízíme bratry a sestry, kteří již z Evropy vyemigrovali, nebo mají pevné zaměstnání i v Evropě, aby se nespokojili pouze zaplacením předplatného, nýbrž, aby svým šlechetným darem umožnili nám posílat Orla zdarma bratřím v uprchlických táborech Německa a Rakouska. I oni jsou našimi bratry a mají nárok na orelský časopis. Teměř polovina výtisků jest rozesílána zdarma.

Poslete nám adresy přátel, jimž bychom mohli zasílat časopis "Orel."

K 30. výročí brněnského sletu orelstva vydáme serii sletových pohlednic. Objednávky čiňte hromadně z každé Oblasti.

Zdař Bůh.

Redakce.

IMPRIMATUR: + Louis B. Kučera, Bishop
of Lincoln.
